

ΦΟΡΟΛΟΓΟΥΜΕΝΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

(Έκδιδόμενη κατά Παρασκευήν.)

ΤΙΜΑΙ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ

Διατρίβων ό στίχος λεπτά 23
Έδοποιήσεις και άγγελαι κατ' άποκοπήν

Ο Συνακτής

ΚΩΝΣΤ. Κ. ΦΙΛΟΠΟΥΛΟΣ.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔ ΟΜΗΣ

ΕΤΗΣΙΑ Δραχ. Ν 14.
Π' ηρωία κ' 0' έξαμηνίαν

Η έκ περιωπής προστασία του έγκλήματος.

Ευτυχώς του δημοσίου εν Ελλάδι τύπου την προσοχήν και την έρευναν ήλθαντο επισκώμενα πληθ των πολιτικών και άλλα αντίκειμενα μεγιστου κοινωνικού ενδιαφέροντος: ίσως δ' εν τούτοις δειχθεί ό Έλληνικός τύπος ανυσιμώτερος παρ' κερ' όσον έδειχθη μέχρι τούδε εν έκείνοις. Εύχαρίστως είδομεν πρό τινος καιρού την αξιόλογον των Αθηνών συναδέλφον «Ακρόπολιν» μέγα ανακινήσασαν κοινωνικόν ζήτημα, του όσημέραι αύξοντος παρ' ημίν αριθμού των φόνων, των αναιρέσεων και των τραυματισμών, και πραγματευθείσαν τά κατ' αυτό μετά πόνου και δυνάμεως. Αί αίματιραι στατιστικά πληροφορία της συναδέλφου, περί των κατ' έτος τελουμένων παρ' ημίν φόνων, αναιρέσεων και τραυματισμών, αί συγκριτικά αύτη μελέται προς τά άλλοθι συμβαινόντα παρόμοια έγκλήματα και τά φυθερά αύτης συμπεράσματα περί της ήθικης καταστάσεως του τόπου, ένεποίησαν πολλούς Ισχυράν αισθησιν και ένέβηλον άλλους εις άλγεινιάτατα σκέψεις περί της έξαχρειώσεως, σχεδόν είπειν, της θηριωδίας του λαου. Απαντες είχαμεν αντίληφθεί ότι εν Ελλάδι ή ανθρωπίνη ζωή απέβη άντικείμενον ευτελέστατον και ότι όσημέραι ή γούσις του ανθρωπίνου αίματος έγένετο άφειδεςζέρα, ουχ ήτιον αί μαμαρτηρημένα άποκαλύψις της συναδέλφου εξήγειραν γενικώτερον την προσοχήν της συλλογίζομένης μερίδος του τύπου και έδωσαν άφορμήν εις πλειοτέρους να σκεφθώσι σπουδαίως επί τούτων και να πεισθώσι ότι κακόν τόσης έπιτάσεως και παρεκτικόν τόσων άλγεινών συνεπειών, δέν δύναται να ή-ε πλέον άνεχτόν, εάν δέν θέλωμεν να καταταχθώμεν μετ' όλίγον εις την τάξιν των σαρκόδωρων.

Την έπίσπασιν της κοινής προσοχής επί της θλιθεράς ταύτης άπόψεως του κοινωνικού ήμών βίου και την έντύπωσιν ήν ένεποίησεν αύτη έν τη κοινή συνειδήσει, θεωρούμεν μέγα άπόκτημα ύπερ της έννόμου τάξεως, διότι ή πεύρα μάς καταδεικνύει δι' έφ' όσων έκτρόπων, έπεστήθη ή κοινή προσοχή και εξηγήρη ή κοινή συνειδήσις ή άρσις των δέν έβραδυνε να έπέλθη έπ' άγαθώ της κοινωνίας. Ας ευχθηώμεν όθεν όπως τό κοινόν ένδιαφέρον παρακολουθη άγρυπνόν τό κοινωνικόν τούτο κακόν μέχρι της άρσεώς του. Αλλά προς τούτο ανάγκη έστι να συνδουλίζηται, ούτως είπειν, διαρκώς άφ' ένός τό ένδιαφέρον τούτο και άφ' έτέρου να ύποδεικνύονται οι γενεσιουργικοί των κατά της ζωής του ανθρωπου έγκλημάτων λόγοι και τά μέσα της εκλείψεώς των. Αμφότερα τά έργα ταύτα έναπόκεινται εις τόν δημοσίον περιδικόν τύπον, οστις έπ' έσχάτων μετ' άξιεπαίνου ζέσεως έπεδόθη εις αυτά. Είς τό έργον τούτο δέν θά ύστερήση βεβαίως ό αφορολογούμενος, οστις μάλιστα δύναται να καυχθη ότι πρώτος αύτός εξ όλων των συναδέλφων του και πρό τετραετίας επανειλημμένως άνεκίνησε τό ζήτημα και έπ' έσχάτων πολλά περί αύτου έγραψεν, άποδίδων τόν

πολλαπλασιασμόν τόν κατά της ζωής έγκλημάτων εις την παράνομον όπλοφορίαν, ήτις διενεργείται παρ' ημίν άκωλύτως.

Έχων τις ύπ' όψιν του την στατιστικήν των εν Ελλάδι κατά της ζωής έγκλημάτων και εξιστάμενος πρό του αριθμού των καθ' έαστον έτος τελουμένων φόνων, αναιρέσεων και τραυματισμών, δι' όν πλείστοι όμοιοι ήμίν άπέρχονται του κόσμου τούτου άδίκως, διά της μαχαίρας και του πυροβόλου, και άλλοι τόσοι άποσπώνται των παραγωγικών έργων και των οικογενειών αυτών, δίδοντες δίκην των φηκικών των έργων, άγεται να πιστεύση ή ότι τό κακόν έγκειναι εις τά ήθη του λαου, εις τάς κοινωνικάς περιστάσεις ύφ' αίς ζή, ή εις πατροπαράδοτους έξεις και κλίσεις, ή ότι ή θρησκευτική και ήθική αύτου μόρφωσις ύστεροί των άλλων άπολιτίστων φυλών και τά παρόμοια: εν τούτοις ούδέν τούτων ήθελεν είσθαι άληθές: και δύναται μέν ό λαός να ύστερη κατά την θρησκευτικήν και ήθικήν μόρφωσιν άλλων λαών και άδύναται περιστάσεις τινές του καθ' ήμας βίου να ώθησιν εις τό έγκλημα, άλλ' αύται είσιν εξαιρετικά, τά δέ ήθη του λαου, ήμερα και όμαλά, ού μόνον δέν ένέχουσι τόν φόνον: ώς συμπλήρωμα αυτών, αλλά και τόν άποτροπιάζονται Ισχυράς. Μακρόν ήθελε είσθαι ν' άποδειχθώ τούτο, αλλά λίαν ευχέρης: έντούτοις τό κακόν ύφίσταται, ούδεις άμφισβητεί τούτο: ώς και ότι όσημέραι έπιτείνεται εις βαθμόν άνητρυχούτα σπουδαίως και τά άπαθέστερα πνεύματα. Όλόκληρος πληθυσμός εκλείπει κατ' έτος παρ' ημίν πνιγόμενος εις τό αίμα του: αί φυλακαί του Κράτους ύπερκορέσθησαν ύποδικών και καταδικών επί φόνους.

Τό κατά της ζωής έγκλημα παρ' ημίν ύφίσταται και άκμάζει, διότι εν θ α ρ ρ υ ν ε τ α ι πριν ή τελευτη και π ρ ο σ τ α τ ε υ ε τ α ι άμα τη τελείσει του ένθαρρύνεται δέ και προστατεύεται έκ περιωπής, έκ της λεγομένης π ο λ ι τ ι κ ή ς, ήτις παρ' ημίν έγένετο ή ποίσις της Πανδώρας, εξ ής άπολύεται επί του Έλληνικού γένους πών κακόν, πάσα δυσυχία. Και, επαναλαμβάνομεν, τό έγκλημα ένθαρρύνεται και προστατεύεται παρ' ημίν έκ περιωπής, και οι θύλοντες την έκρίζωσιν αυτου έκ της ημετέρας κοινωνίας, άς αναζητήσωσι τά σπέρματα αυτου εις τά έπίσημα και ημιεπίσημα γραφεία από των ύπουργείων μέχρι της χαλλής τραπεζικής του τρίτου Παρέδρου του τελευταίου άήμου: διότι έκ του έγκλήματος ή πολιτική έμμεταλλεύεται πλούσια κέρδη, όλα δέ τά γραφεία έγέγοντο παρ' ημίν ιρακτορεία της πολιτικής.

Είπομεν ότι τό έγκλημα παρ' ημίν ένθαρρύνεται πρό της τελευσεώς του, δέν είναι δέ δύσκολον να ιδη τις πως ένθαρρύνεται πρώτον διά της άκωλύτου όπλοφορίας, δεύτερον διά της εξαιρετικής εύνοίας ής τυγχάνει πώς βίαιος άθροπος και ευεπίφορος εις τό έγκλημα παρὰ τοίς κόμμασιν. Η παράνομος όπλοφορία, ήτις έγκειναι εις την έλλειψιν πάσης παρ' ημίν πολιτικής άστυνομίας, είναι ή πολυτόκος μήτηρ των κατά της ζωής έγκλημάτων. Παρ' ημίν ή όπλοφορία απέβη γενική, γενικώτερα δέ παρὰ τη τάξει εκείνη του λαου ήτις ζή ύπό περιστάσεις εύνοουσας τό έγκλημα. Σι-

δηροφορούσιν έντούτοις και λόγοις, σιδεροφορούσι και παιδες διαδεκαετείς: έξωθι των γυμνασίων τοιοῦτοι παιδες διαπληκτισθέντες, διά παιδικάς αίτίας, έποίησαντο χρεών φονικών όπλων άπαισιών και κατά την ύψιν. Έάν θαινόμεν ούτω, δέν είναι μακρόν ή ήμερα καθ' ήν και αί κυρία ήμών παρὰ τό βικίδιον θά αναριήτωσι την μάχαιραν ή τό πολυκρότον.

Εί και πολλάκις μέχρι τούδε ήγειρε φωνήν και ό τύπος και ή κοινή γνώμη κατά της παρανόμου όπλοφορίας, δυστυχώς αί περι αύτη: άστυνομικά διατάξεις μένουσι πάντοτε γράμμα νεκρόν και άνάξιον της προσοχής των έντεταλμένων την τήρησιν και την εφαρμογήν των. Κα: ούδένα τρόπον δύναται τις να κρήνη έπισκευή την όλιγορραν ταύτην των άρχών ήτις καθιστά αυτάς συνενόχους του έγκληματιου και συνεπεσθόνους μετά των φόνων, έφ' όσον είναι άποδοδειγμένον ότι τά τρία τέταρτα των τελουμένων εν Ελλάδι αίματιρών πράξεων δύναται ν' άποδοθώσιν εις την προχειρότητα των όπλων, την παράνομον όπλοφορίαν και τούτο γίνεται πρόδηλον εις τόν ανατρέχοντα εις τάς αρχικάς αίτίας των πλειοτέρων παρ' ή μιν έγκληματιών πράξεων.

Μικρά έπίδες εν καπηλείσι ή άλλαχοί, εκ μιάς λέξεως θρακηθείσι και δυνάμεναι τό πολύ να καταλήξωσιν εις μίαν ύβριν ή έν βράπισμα, παρ' ή μιν καταλήγουσι συνήθως εις μίαν μαχαίριαν, εις ένα φόνον, όπίταν δέν είναι δύο και τρείς: διότι οι διαπληκτιζόμενοι είχον πρόχειρα τά ήπλα, έγέγοντο εκκεν αυτών θρασύτεροι και προσέφυγον εν τη έξάψει της πάλης εις αυτά, ώς είπειν, όρμεμφύτως. Αύτη έστιν ή στερεότυπος ιστορία όλων των παρ' ημίν έγκληματιών πράξεων, διότι ευτυχώς παρ' ημίν τά μεμελετημένα έγκλήματα, οι προμεμελετημένοι φόνου, είσι σπανιώτατοι και άν τούτους μόνον άνέγραψεν ή ποιηική στατιστική, πάντως ό τόπος ήμών ήθελε δείξει ημερότητα ήθών άξιεπαίνου, ένφ' ήθη, ύπό τάς περιστάσεις αίς έλεσινολογούμεν, κινδυνεύει να εκληφθη ή ημετέρα κοινωνία άθροισμα αίμοχαρών όντων.

Δέν λέγει λοιπόν τις ύπερβολήν λέγων ότι τό έγκλημα παρ' ημίν δέν έγκειναι εις τά ήθη του λαου, άλλ' ότι άκμάζει ύπό την έπλημον ένθάρρυνσιν των δημοσίων γραφείων.

Έντούτοις έχουμεν σφοδρά και αυστηράτους κατά της παρανόμου όπλοφορίας νόμους: έχομεν δέ λαόν ευάγωγον και φοβούμενον την άπειλήν του νόμου. Έπί μικρόν μόνον έπιτελέσας ένταύθα άστυνομικά καθήκοντα ό μακαρίτης Ευύλαργος Έλαρχος και έπιμεληθείς του άφρηλισμού των παλληκαριών, με τόν ιδιάζοντα αυτώ τρόπον της ενεργείας, εν μέσω της όποιας δέν ένσφυλλοχώρουν βιτζάδες και μπυλιέττα των Ισχυρών της ήμερας, κατώρθωσεν όποτε τά παλληκάρια να έξέχωνται ως γυναίκες. Είς τ' αυτό άποτέλεσμα έφθασεν έπίσης και ό κ. Άνδρ. Παπαγιαννακόπουλος άστυνομέσας ένταύθα βραδύτερον. Δέκα πρόστιμα εις εκάστην πόλιν ή κωμόπολιν μέχρι διακοσίων δραχμών και δέκα όπλων πραγματικά και δημεύσεις, ήταν ίκανά να περιορίσωσι κιά τό ήμισυ τό κακόν: τό έτερον ήμισυ ήθελε τό έξελείψει

ή διηνεκής επίβλεψις των αστυνομικών οργάνων. Βίς ταύτα απαντήσω· τίς θά εισαγάγη εις δικήν τους παραβάτας; ή αστυνομία; ή δημοαρχία; άλλοιμονον! Ναι, αυται θα τους εισαγάξωσιν, όσον και αν ήναι διεφθαρμένοι, εάν ο Νομαρχας δεν είναι τοιοστος και γνωρίζει να χειρίζεται καλώς την επί του αστυνομίου και δημαρχου εκ του νόμου εξουσίαν του. Και τίς θά επιβάλη τας ποινάς, ο Πταισματοδίκης; άλλοιμονον! Ο πταισματοδίκης θά τας επιβάλη, έφ' όσον αισθάνεται ότι υπεράνω αυτού ιστάται εισαγγελεύς γνωρίζων το καθήκον του και κεκτημένος ήρκουσαν ήθικήν δύναμιν να παύσση την κακοήθειαν των κατωτέρων λειτουργών της δικαιοσύνης. Όχι λοιπόν διότι έχομεν εν τη κοινωνία εγκληματικόν ύλικόν δυσδιάλυτον, ή διότι δεν έχομεν έπαρκείς νόμους, αλλά διότι δεν έχομεν καλούς και έπαρκείς νομαρχας, καλούς και έπαρκείς εισαγγελείς, μοιράρχους κτλ. το εγκλημα παρ' ήμιν άκμάζει και άτιμάζει τον τόπον.

Και διά να εξαντλήσωμεν έντελώς το της παρ' ανόμου όπλοφορίας ζήτημα, εν σχέσει προς το εγκλημα και τους ένθαρρύνοντα αυτό πρό της τελέσεώς του, δεν πρέπει να παραλείψωμεν και τούτο: "Αν παρ' ήμιν δεν δημεύονται τα άπληγρευμένα όπλα, δεν πταίει ο νόμος όστις παραγγέλλει δημεύσιν και προβλέπει περί μεταφοράς αυτών εις το βασιλικόν όπλοστάσιον, άλλ' οι άποτρέποντες την δημεύσιν, ή οι ματαιούντες αυτήν κατά τόπους ισχυροί της ημέρας, οτινες ως έργον έξόχου δημοτικότητας ύπολαμβάνουσι και ουδέποτε το παραλείπουσι, το να επιστρέψωσιν εις τους κατόχους τα άπληγρευμένα όπλα, διαφθείροντες ή πιεζοντες πολυτρόπως τους αστυνομικούς και εισαγγελικούς υπαλλήλους. Τίς των κομματάρχων δεν έγένετο φορτικός εις τινα άρχήν και δεν έλαβε παρανόμως από τας χείρας της ύπηρεσίας όπλα κατασχυμένα, ως φερόμενα παρανόμως και δεν όπλισεν ουτω πολλούς φονείς και βιαίους άνδρας κατά των έμοίων των; Τίς ειδε πύσα θύματα του παλληκαρισμού δεν αίματοκυλίσθησαν δι' όπλων άτινα κομματάρχης ύποδ ήποτε άπέδωκεν εις τ υς άπαξ φωραθέντας παραβάτας του νόμου;

Άλλά και τούτο πρέπει να ειπωμεν εις συμπλήρωμα της σειράς των συλλογισμών οτινες μας άγρουσιν εις το άλγεινόν συμπέρασμα ότι το εγκλημα παρ' ήμιν ένθαρρύνεται εκ περιωπής. Όλα τα χρεώδη του βίου κατήνησαν άπροσπέλαστα εις την ήμετέραν πτωχήν και εργατικήν τάξιν, ένεκεν των δασμών και των φόρων. Τα ευθυνώτερα πράγματα έντούτοις παρ' ήμιν είσι τα όπλα· όλοι δυνάμεθα να προμηθευθώμεν εξ αυτών άνευ πολλής στενοχωρίας· άντι δεκαπέντε δραχμών έχετε ώραιον και άσφαλές πιστόλιον, άντι είκοσι πολύκροτον, άντι πέντε μόνον φοβερών μάχαιραν επί της λεπίδος της οποίας αναγιγνώσκειτε και άμφοχαρείς σίγχους. Ο φορολόγος έφείσθη της εισαγωγής των όπλων, ένφ ουδενός έφείσθη. Ο πτωχός εργάτης, ο έντιμος τεχνίτης, ο θέλων να διατρέψη το νεογιόν του, να δώση εις αυτό την ζωήν, εν τη αδυναμία να μισθώση τροφόν, δι' ολίγου πεπυκνωμένου Έλβετικού γάλακτος, δεν δύναται να προμηθευθ ή εν κυτίον τοιούτου, διότι ο δασμός το κατέστησεν ισάξιον με δλόκληρον το ήμερομισθίον του· ο φονεύς ο μελετών την άφαιρέσιν της ζωής του όμοίου του, εύρίσκει πρόχειρον και ευθυνώτατον το όργανον της καταστροφής. Τόσον άνετρέπησαν παρ' ήμιν οι υροι αυτού του κοινωνικού βίου, διά να προστατευθ ή επισήμως το εγκλημα.

Συμπεραίνοντες λέγομεν, ότι έφ' όσον είναι φανερόν ότι τα δύο τρίτα των παρ' ήμιν κατά της ζωής εγκλημάτων όφείλονται εις την παρ' ανόμου όπλοφορίαν και ότι αυτή ου μόνον δεν διώκεται παρ' των έντεταλμένων της δίωξιν αυτής, αλλά και προστατεύεται διά της άνοχής των, άπαδεικνύεται ότι το εγκλημα προστατεύεται εκ περιωπής, εκ των δημοσίων γραφείων και εκει δέον να ζητηθ ή και να κτυπηθ, εάν θέλωμεν να κα-

θαρίσωμεν τον τόπον εκ της είδεχθεστέρας άσχημίας.

Άλλ' ως είπομεν άρχόμενοι το εγκλημα παρ' ήμιν ένθαρρύνεται πρό μεν της τελέσεώς του, πλην της όπλοφορίας και ύπό της εύνοίας της τυγχάνει πας βιαίος άνθρώπος και εύεπίφορος εις το εγκλημα παρ' τοις κόμμασιν· είπομεν προσέτι ότι μετά την τελεσί του προστατεύεται εκ περιωπής. Την άπόδειξιν τούτων θα προσκομήσωμεν δι' ιδιαιτέρας μελέτης εις το προσεχές φύλλον.

"Έλεγχος δικαστικών αποφάσεων.

Δημοσιεύομεν κατωτέρω έπικρίσιν αποφάσεως τινός του παρ' ήμιν δικαστηρίου των Έφειών ή τις ανατίθεται εις την κρίσιν των παρ' ήμιν νομικών. Ήμέτερον έργον δεν είναι ο έλεγχος των αποφάσεων, ουδ' επί του προκειμένου όθεν εκφέρομεν γνώμην περί της όρθότητος ή του σφαλερού της έπικρινόμενης αποφάσεως του ήμετέρου Έφειού. Βίς τον κύκλον των καθηκόντων ήμών άνάγεται μόνον να εξάρωμεν το μέτρον του διά της δημοσιότητας έλέγχου των αποφάσεων εκείνων αίτινες παραβιάζουσι το δίκαιον και παρερμηνεύουσι τα κείμενα προς βλάβην των κρισολογούμενων, και να θεωρήσωμεν την σήμερον δημοσιευμένην έπικρίσιν ως καλήν άφετηρίαν της εφαρμογής του συστήματος τούτου και παρ' ήμιν. Τη άληθεία, εκ των παρ' ήμιν δικαστικών αποφάσεων έλλείπει κυρίως εκείνο όπερ καθιστά αυτάς μάλλον μεμελετημένας και συνεπώς δικαιότερας· ο έξ έπιστημονικής περιωπής έλεγχος. Και δεν λησμονούμεν ότι σχεδόν πάσα άπόφασις κατωτέρου δικαστηρίου υπόκειται εις τον έλεγχον του ανωτέρου, και ότι το παρ' ήμιν ανώτατον δικαστήριον ιστάται εκει ύψηλά, ως ανώτερος έρμηνευτής των κειμένων νόμων, έπανορθούν πάσαν παράβασιν ή παρερμηνείαν αυτών, αλλά φρονούμεν ότι ο τοιούτος έλεγχος, εάν δύναται να διομασθ ή έλεγχος, δεν είναι έπαρκής, ουδ' έπανορθωτικός της δικαστικής άπροσεξίας. Οι εκδόντες τας έσφαλμένες άποφάσεις δικασται σπανίως λαμβάνουσι γνώσιν της πλάνης εις ήν έπέπεσαν, πολλάκις δικαιούται να πιστεύωσιν ότι ολιγώτερον όρθως άπεφάνθησαν τα ανώτερα δικαστήρια, άπεδείχθη δε ότι ή κατ' έφεισιν άνασκευή των άποφάσεων δεν καθιστά τον δικαστήν έπιμελέστερον περί την μελέτην των νόμων, ουδέ προσεκτικώτερον περί την εφαρμογήν αυτών. Ουδ' ύπάρχει παρ' ήμιν άλλο μέσον ένα τεθ ή ύπό τας όψεις του πλανηθέντος δικαστού ή πλάνη του και έξεγέρη εν αυτώ την φιλοτιμίαν να μη υποπίπτη συνά εις αυτήν και γίνηται διά της ραθυμίας ή άπροσεξίας του πρόξενος άδικου ζημίας, ένφ έτάχθη να προλαβάνη ή έπανορθοι αυτήν, ή ή δημοσία έξέλεξις και έπικρίσις πάσης έσφαλμένης άποφάσεως, γενομένη ψυχρως και άπροσωπολήπτως, ουχι προς δυσφημίαν αλλά προς έπανόρθωσιν.

Όταν ο δικαστής έχη ύπ' όψιν ότι ή άπόφασις αυτού, εάν ύχη να μη ήνεόρθη, να παραβιάζη το γραπτόν δίκαιον και να πολλαπλασιάζη την άδικίαν άντι να την έπανορθοι, θα ύποστ η δημοσίον έλεγχον με την δάδα της έπιστήμης και θα ύποβληθ ή εις την κρίσιν των έγκρατων των νόμων, αναμφιβόλως θέλει εγκύπτει έπιμελέστερον εις την μελέτην των κειμένων και έσεται προσεκτικώτερος εις την εφαρμογήν αυτών, εν ταίς ύπό την άπόφασίν του ύποβαλλομέναις διαφοραις. Ουδεις άρέσκειται να βλέπη τα ίδια λάθη ως είπειν πομπεύουσα, ολιγώτερον δε οι ήμέτεροι δικασται οτινες και φιλοτιμίαν έχουσι και περί πολλού ποιούνται της έσυχων διδαστικής άκραιότητος. Ο τοιοστος έλεγχος των άποφάσεων ήθελεν είσθαι μέχρι τινός και μέτρον εκτιμήσεως παντός δικαστού άφινόμενου να πλανιάται εις τας ίδίαις πλάναις και άδιορθώτου και άπέναντι της κοινω-

νίας και των συναδέλφων του και άπέναντι της προϊσταμένης άρχής, ήτις σήμερον προς εκτίμησιν της άξίας του δικαστού δεν έχει άλλο μέτρον ή την αντίληψιν και την σύστασιν του Βουλευτού.

Ήντούτοις ο τοιοστος έλεγχος, το προσφωρότερον μέσον της εύρύθμου κινήσεως της δικαστηριακής εργασίας, άργει σχεδόν παρ' ήμιν ή έπικρίσις των πεπλανημένων άποφάσεων περιορίζεται συνήθως μεταξύ περιωρισμένου κύκλου δικηγόρων, έπιπολαίως, εν είδει παραπόνου και ύπό όρους διόλου εύπαρηρσιάστους και έπιστημονικούς· γίνεται δε ένίοτε λόγος περί των τοιούτων άποφάσεων και μεταξύ του άδικηθέντος πελάτου και του δικηγόρου του, όπόταν ο τελευταίος προς παρηγορίαν του πρώτου, παραπονουμένου επί κακή τιλή άπόφασει, έπάγει το στέρεότυπον εκείνο: «Τί περιμένεις από τέτοια δικαστήρια,» και νομίζει ότι μέχρι τούτου έξετινέτο το έαυτού καθήκον. Νομίζομεν ότι και ο εις και ο έτερος τρόπος του έλέγχου των άποφάσεων είναι σφαλεροι και άναρμωστοι, διότι γίνεται, ουτως είπειν, ο τοιοστος έλεγχος έρήμην του δικαστού, άνευ πιστηρίων, άνευ άποδείξεως, άνευ φωτός· άδικει δε πρωτίστως τους έπικρινόντας, διότι μαρτυρεί έλλειψιν παρ' αυτοις θάρρους και πάρηρσιαις, άναπόφευκτα προσόντα παντός αναλαμβάνοντος εκ καθήκοντος την ύπεράσπισιν των συμπολιτών του ένώπιον του δικαστικού βήματος· άδικει δε και κατά δεύτερον λόγον τους δικαστάς, ών τοιοστος τρόπος άμφισβητείται μονομερώς ή άξία και ή εύσυνειδησία. Τίς των δικαστών δεν ήθελε προτιμήσει τον δημόσιον και τον διά του τύπου έλεγχον της άποφάσεώς του, περί ου έγγραύεται ή άπόφανσις των νομικών άνδρων και ή κρίσις των μη ένδιαφερομένων κριτών, της γραώδους έκείνης έπικρίσεως ήτις ρίπτει άμφισβόλιαις και ουχι φως, ήτις άμφισβητεί χωρίς ν' άποδεικνύη;

Και εν τούτοις όπόταν έρωτήσητε τινα των κατά τινος άποφάσεως παραπονουμένων δικηγόρων, διατί δεν έπικρίνει αυτήν δημοσία και δεν την εκκαλεί ένώπιον της κοινής των νομικών γνώμης, σās προβάλλει ως δικαιολόγημα ότι δήθεν οι δικασται χολούνται επί τη τοιαύτη έπικρίσει και μνησικακούσι κατά των ποιουμένων αυτήν, ους εκδικούνται επί άλλων ύποθέσεων έκκρεμών. Νομίζομεν ότι μεγαλητέρα ύβρις της ύπονοίας ταύτης δεν έγένετο προς δικαστάς σεβομένους την ίερότητα του έργου όπερ έπιτελούσι και γνωρίζοντας την δυσχέρειαν αυτού. Όλοι γνωρίζομεν πόσον ή μελέτη των νόμων και ή περί αυτους άσκησις έστιν εργώδεις και πόσον είναι άνθρώπινον το πλανασθαι· θα ήδικούμεν δε τους ήμετέρους δικαστάς, εάν έπιστεύσαμεν περί αυτών ότι νομίζουσιν έαυτους άλαθίτους και εύχερ η την μελέτην και την εφαρμογήν των νόμων· θα ήσαν δε άνάξιοι να ήνε και να καλώνται δικασται, εάν προς εκδίκησιν δικηγόρου, έχοντος το θάρρος της γνώμης του, έναντίας ούσης προς την ίδικήν των, ήθελον παραβλάψει το δίκαιον του ίδιου ή άλλου πελάτου πνίγοντες αυτόν διά της σανίδος ήν έδράξατο να σωθ η, και τούτο προς κορεσμόν εκδικήσεως κατά τρίτου.

Είναι μάταιον να έπιμείνωμεν πλείοτερον εις άποδείξιν τόσον έμφανούς άληθείας, ότι δηλονότι ο δημοσίαις γενόμενος έλεγχος πάσης πεπλανημένης άποφάσεως έστιν έργον έξυπηρετικόν αυτής της δικαιοσύνης, άσφαλιστικόν της δικαστικής αξιοπρεπειας και στενώς συνδεδεμένον προς τα δικηγορικά καθήκοντα. Περί τόν έπίσης νομίζομεν να σημειώσωμεν ότι ο τοιοστος έλεγχος επιβάλλει τοις πιουμένοις αυτόν την ύποχρέωσιν του να ήναι εύθεις περί την συζήτησιν, να σέβωνται την πραγματικήν άλήθειαν, να μη βλέπωσιν εις εκάστην δικαστικήν πλάνην μίαν φαυλότητα ή άσυνειδησίαν, ν' άποφεύγωσι τους άνοκειους ύπαινιγμούς και πρό παντός να έχωσι το θάρρος της γνώμης των· να ύπογράψωσι δηλονότι τα έργα των, ως ύπογράφοις και οι δικασται τα ίδια των.

Απονομή δικαιοσύνης δια της υπ' αριθ. 24 ε. ε. αποφάσεως του Ήρτείου Πατρών.

Τὸ Ήρτεϊὸν Πατρῶν συγκείμενον ἀπὸ τοῦς δικαστὰς Κοῦς Π. Βῶρον Προεδρεύοντα Κ. Γκέκαν Βισσηγητὴν, Γιάννον Νίδερ, Μ. Ἀλιὰδιν καὶ Κ. Μανιάκην διὰ τῆς ἀνω ἀποφάσεως του ἀποφάνθη ὅτι ὁ δηλώσας γαίαν ἐπ' ὀνοματί του ἀλλὰ διὰ λογαριασμὸν ἄλλου, δὲν ἔχει ἀγωγὴν πρὸς διεκδικῆσαι τῶν γαιῶν, ὡς μὴ ἔχον ἴδιον συμφέρον καὶ δικαίωμα ἀποκρουόμενος ἀπὸ τὸ ἀρθ. 67 Πολ. Δ. δι' ἄλλεψιν ἐνεργητικῆς νομιμοποιήσεως.

Τὴν ἀπόφασιν ταύτην θεωροῦμεν ὡς ἴσχυον καὶ ἀντικειμένην εἰς συμφεῖ νόμους τῶν παλαιῶν καὶ νεωτέρων, ὅσον καὶ ἐπιβλαβὴ διὰ τὰς σπουδαίας πρακτικὰς συνεπειὰς τῆς, διὰ τοῦτο δὲν κρίνομεν ἄσκοπον τὴν ἐπ' αὐτῆς συζήτησιν.

Διὰ τοῦ ΓΑΑ περὶ διανομῆς τῆς Ἑθνικῆς γῆς νόμου, ὁ Νομοθέτης ἠθέλησεν νὰ ἐνεργήσῃ τὴν ἀπὸ τῆς ἀπελευθερώσεως προσδοκωμένην διανομὴν τῆς ἐθνικῆς γῆς ὡρισεν ὅθεν δι' αὐτοῦ, πῶσα σπέρματα ἀγροῦ δύναται νὰ ἀποκτήσῃ ἕκαστος πολίτης καὶ διὰ τινος τρόπου ἀποκτᾷ τὸν ἀγρὸν τοῦτον ὡς τρόπον δὲ ἀποκτήσεως, καὶ τίτλον ἰδιοκτησίας ὥρισεν τὴν δῆλωσιν.

Ὁ δηλώσας κατὰ τὸν νόμον τοῦτον καὶ τοὺς κατόπιν δημοσιευθέντας, ἀποκτᾷ διὰ τοῦ τίτλου τῆς δηλώσεως ἰδιοκτησίαν πλήρη, καὶ ἀπέναντι τοῦ Δημοσίου, καὶ ἀπέναντι παντὸς τρίτου, ἢ οὔτε αὐτὸ τὸ Διμόσιον δύναται νὰ ἀμφισβητήσῃ. Τῶσον ἀσφαλῆ μάλιστα ἐθεώρησαν τὰ δικαστήρια τὴν διὰ τῆς δηλώσεως ἀποκτηθεῖσαν ἰδιοκτησίαν, ὥστε ἐκήρυσαν ἀντισυνταγματικὸν τὸν κατόπιν ἐκδοθέντα νόμον, δι' οὗ ἐξήρουντο πρὸς δῆλωσιν γαίαν περίεξ πόλεων κείμεναι, ὡς ἀποστεροῦντα τὸν δηλώσαντα κεκτημένης ἰδιοκτησίας ἢ ἰδιοκτησίας αὐτῆ, εἰπον, εἶναι ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ ἰδιοκτησίαι ἀναφαίρετος. Ὡς ἰδιοκτήτης λοιπὸν καὶ ὁ διὰ τῆς δηλώσεως ἀποκτηθεὶς ἀγρὸς, διέπεται ἀπὸ τοὺς κοινούς περὶ ἰδιοκτησίας θεσμούς τοῦ δικαίου ὅπως δὲ πᾶν ἀκίνητον ὁ κύριος αὐτοῦ δύναται νὰ τὸ ἀπαλλοτριώσῃ καὶ διεκδικήσῃ τοιοιτοτρόπως καὶ ὁ διὰ δηλώσεως ἀποκτήσας ἀγρὸν, δύναται ὡς κύριος νὰ τὸν ἀπαλλοτριώσῃ καὶ τὸν διεκδικήσῃ.

Ἐρωτᾶται ἤδη: ὁ ἀγοράσας ἢ κατ' ἄλλον τρόπον ἀποκτήσας ἰδιοκτησίαν ἐπ' ὀνοματί του, ἀλλὰ διὰ λογαριασμὸν καὶ κατ' ἐντολὴν ἄλλου, αὐτὸς γίνεται κύριος ἢ ὁ ἐντολέας; διότι ἐκ τῆς λύσεως τοῦ ζητήματος, τίς εἶνε κύριος, θὰ κανονισθῇ τίς ἔχει ἐκ τῶν δύο δικαίωμα καὶ συμφέρον νὰ τὴν διεκδικήσῃ κατὰ τὸ ἀρθ. 67 Πολ. Δ. Περὶ τούτου σαφὸς μᾶς ἀπαντᾷ ὁ Νόμος Π 59 (41-1) res ex mandatu in ei emta, non prius me fiat quam si mihi tradiderit, qui emit (τὸ κατ' ἐντολὴν μου ἀγορασθῆν δὲν γίνεται ἰδιοκτησία μου πρὶν ἢ μοὶ παραδοθῇ παρὰ τοῦ ἀγοραστοῦ), καὶ ὡς παρατηρεῖτε, ἡ διάταξις δὲν ὁμιλεῖ μόνον περὶ ἀκινήτων ἀλλὰ καὶ περὶ κινήτων, καὶ ῥητικῶς ἀποφαίνεται ὁ Νομοδιδάσκαλος, ὅτι κύριος εἶνε ὁ ἀγοραστὴς ἐντολοδόχος, καὶ δὲν γίνεται κύριος ὁ διὰ λογαριασμὸν τοῦ ὀποίου τὸ ἡγόρασεν ἐντολέας, εἰμὴ μετὰ τὴν εἰς αὐτὸν παράδοσιν ἔν δὲ νόμῳ 13(41-1) λέγει ὅτι ὁ ἐντολέας τότε γίνεται κύριος ἀμέσως ἂν ὁ ἐντολοδόχος ἡγόρασε καὶ παρέλαβεν ἐπ' ὀνοματί τοῦ ἐντολέας: si procurator rem mihi emerit cique sit dradita mei nomine ἔδε καὶ (41-7) § 1, ἀποφ. Ἀρ. Π. 125 (1880) Οἰκον. ἐμπράγ. Δ. Σ. 163 σημ. 5.

Σαφὸς λοιπὸν προκύπτει ἐκ τῶν νόμων ὅτι ὁ ἐν ἰδίῳ ὀνοματί ἀποκτῶν ἐντολοδόχος, οὐ ποιεῖ κύριον τὸν ἐντολέα, πρὶν ἢ μεταβιβάσῃ εἰς αὐτὸν τὴν κυριότητα. Καὶ ἐπὶ τῷ προκειμένῳ λοιπὸν ὁ δηλώσας ἐπ' ὀνοματί του ἀλλὰ διὰ λογαριασμὸν ἄλλου, δὲν διαφέρει ἀπὸ τὸν ἀποκτήσαντα ἀκίνητον ἐπ' ὀνοματί του ἀλλὰ διὰ λογαριασμὸν ἄλλου ὅπως δὲ ὁ ἀποκτήσας ἀκίνητον δι' ἀγοράς ἢ ἄλλως πῶς ἐπ' ὀνοματί του εἶνε κύριος, οὕτως καὶ ὁ δηλώσας ἐπ' ὀνοματί του εἶνε κύριος, ὁ δὲ διὰ λογαριασμὸν τοῦ ὀποίου ἐδήλωσεν γίνε-ται κύριος μετὰ τὴν εἰς αὐτὸν μεταβίβασιν τοῦ δηλωθέντος; ὡς κύριος λοιπὸν ὁ δηλώσας ἔχει ἴδιον δικαίωμα νὰ διεκδικήσῃ ὅπως καὶ πᾶς ἄλλος, ἐπ' ὀνοματί του ἀγοράσας πρᾶγμα, καὶ νὰ ἐγείρῃ πᾶσαν ἀγωγὴν πρὸς προστασίαν τῆς ἰδιοκτησίας του προστατευόμενος ἀπὸ τὸ ἀρθ. 67 Πολ. Δ. ὁ δὲ διὰ λογαριασμὸν τοῦ ὀποίου ἐδήλωσεν, δὲν ἔχει οὐδεμίαν πραγματικὴν ἀγωγὴν οὔτε κατὰ τρίτου, οὔδ' αὖ κατ' αὐτοῦ τοῦ ἐντολοδόχου του, ἀλλὰ μόνον τὴν ἐκ τῆς ἐντολῆς προσωπικὴν ἀγωγὴν ἔχει καὶ αὐτοῦ περὶ παραδόσεως.

Τὸ Ήρτεϊὸν λοιπὸν διεπραξεν ἀσυγγώρητον σφάλμα, παραβιάσας στοιχειώδεις θεσμούς περὶ ἰδιοκτησίας, καὶ τὸ σφάλμα ἐλέγχεται μετῴν, διότι ἀνεκάλεσε προηγουμένη ἀπόφασιν τοῦ ἴδιου ἑφετείου, ἧτις ὑπεστήριξε τὴν παρ' ἡμῶν ὑποστηριζομένην γνώμην, καὶ τὴν ἐστήριξεν εἰς σκέψεις, ἃς παρέκαμψεν ἢ ἐλεγχομένη ἀπόφασιν, ἐπ' ὅσον δὲ τὰς ἐξήτασε τὰς παρερμήνευσεν, χωρὶς ἄρ' ἑτέρου νὰ μᾶς λέγῃ ἐν τῇ ἀποφάσει ἕκ τινος νόμου ἐξάγεται ὅτι ὁ ἐντολοδόχος δὲν ἔχει ἀγωγὴν.

Ἀνεξαρτήτως ὅμως τῶν ἀνωτέρω περὶ ἰδιοκτησίας θεσμῶν καὶ εἰ περὶ διανομῆς τῶν ἐθνικῶν γαιῶν νόμοι ἀπὸ τοῦ 1871 καὶ κατόπιν, ἐξεταζόμενοι κατὰ τὴν ἱστορικὴν ἐρμηνείαν των, παρέχουσι καὶ ἰδιαιτέρως λόγους οὗς δὲν ὄφειλον νὰ περιδώσῃ δικασταί, ὄντες τοιοῦτοι κατὰ τὴν δημοσίευσιν τῶν νόμων τούτων. Κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ Νόμου τοῦ 1871 πολλοὶ τῶν πολιτῶν, δικαιοῦμενοι εἰς δῆλωσιν γαιῶν, συνεφάνησαν μετ' ἄλλων νὰ πωλήσουν τὰς δηλωθησομένας γαίας, ἔλαβον συνεπῶς τὸ διὰ τὴν δῆλωσιν ἀπαιτούμενον χρηματικὸν ποσόν, ὡς καὶ τὸ προσθέτως συμφωνηθῆν ἀντίτιμον τῆς δηλωθησομένης γῆς, ἐδήλωσαν τὰς γαίας καὶ τὰς δηλώσεις των ἐπώλησαν εἰς τοὺς μετ' ὧν εἶχον συμφωνήσῃ, ἦτοι ἐδήλωσαν τὰς γαίας ἐπ' ὀνοματί των ἀλλὰ διὰ λογαριασμὸν ἄλλων. Κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον διετέθησαν πολλοὶ δηλώσεις πολλῶν χιλιάδων στρεμμάτων, πλέον ἴσως τοῦ ἡμίσεως τῶν δηλώσεων, μεταξὺ δὲ τῶν οὕτως ἀποκτησάντων συγκαταλλέγονται πολλοὶ ἐφέται, Βισαγγελεῖς καὶ ἄλλα δικαστικὰ πρόσωπα διακρινόμενα ἐν τῷ δικαστικῷ κόσμῳ διὰ τὰς γνώσεις των καὶ τὸ ἀμειψτον τοῦ χαρακτῆρος των ἢ δὲ Νομοθετικῆ ἐξουσία ὄχι μόνον ἀνεγνώρισε τοὺς τοιοῦτους ἐκδοχεῖς ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐξωμείωσε μετ' τοὺς δηλωτὰς (Ν. ΑΣΜ.—ΑΡΙΖ, ΑΤΜΔ) τοὺς ἀνεγνώρισε δὲ διότι κατὰ τοὺς νόμους ἐπιτρέπονται τοιαῦται συμφωνίαι περιπέλον ὅμως εἶχεν ὑπ' ὄψιν τῆς 1) ὅτι τῆς διαγομῆς τῆς ἐθνικῆς γῆς δικαιοῦνται νὰ συμμετάσχουν ὅλοι οἱ πολῖται Ἕλληνας, ἦτοι καὶ ἐκεῖνοι οἱ ὀποῖοι δὲν ἔχουν χρήματα νὰ δηλώσουν, ὡς καὶ ἐκεῖνοι οἱ ὀποῖοι δὲν θέλουσι νὰ κρατήσωσι δι' ἑαυτοὺς τὰς δηλωθείσας γαίας. 2) ὅτι συμφέρον διὰ τὸ ἔθνος εἶνε νὰ καλλιεργηθῇ ἡ γῆ, ὁ τοιοῦτος δὲ σκοπὸς ἐξυπηρετεῖται ἐν τῇ ἀναγνώρισει τῶν τοιούτων πωλήσεων 3) ὅτι ἀφοῦ ἀναζητῶμεν καλλιεργητὰς ἐν Καλαβρίᾳ καὶ Ρωμυλίᾳ πρὸς παραχώρησιν δωρεᾶν γῆς, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ἀποκρούσωμεν ἐκεῖνους οἵτινες καὶ χρήματα διὰ τὴν ἀγορὰν τῶν δηλώσεων ἔδωκαν καὶ δόσεις θὰ πληρώνουν ἐπὶ 26 ἔτη.

Ἐὰν ὑπετίθετο ὀρθὴ ἡ γνώμη τοῦ ἑφετείου, ὅτι ὁ δηλώσας ἐπ' ὀνοματί του ἀλλὰ διὰ λογαριασμὸν ἄλλου δὲν ἔχει ἀγωγὴν (δὲν ἔχει δὲ τοιαύτην κατὰ τοὺς νόμους καὶ ὁ διὰ λογαριασμὸν τοῦ ὀποίου ἐδήλωσεν), ἡ δῆλωσις εἶναι ἀχρηστος καὶ ἄκυρος, καὶ τότε ἐπέρχονται ἀναγκαίως τὰ ἐξῆς ἀδικήματα 1) ὁ δηλώσας ἐπλήρωσε προκαταβολὰς καὶ θὰ ἐξακολουθῇ ἐπὶ 26 ἔτη νὰ πληρώνῃ δόσεις διὰ γαίας ἃς δὲν δι-

καίονται νὰ λάβῃ 2) τὰς γαίας κατὰς ἐντολῆς θὰ καρποῦται πρόσωπον τὸ ὀπίον οὔτε τὰς ἐδήλωσεν οὔτε θὰ πληρώσῃ εἰ δι' αὐτὰς 3) καθίσταται προβληματικὴ ἢ ἰδιοκτησία ἐν γένει, ἐπιτραπομένη μαρτυρικῆς ἀποδείξεως περὶ τῆς διὰ λογαριασμὸν ἄλλου δηλώσεως ἢ ἀγοράς, διότι τίς δύναται νὰ ἀσφαλισθῇ βεῖ δὲν θὰ ερρηθῇ τῆς ἰδιοκτησίας του δι' ἀγέλης Ἀλβανῶν ψευδομαρτύρων τοῦ δήμου Δήμης, ὡς καὶ εἰς τὴν παρούσαν δίκην συνέβη, ὡς τὴν φιλαλήθειαν αὐτοὶ οἱ κύριοι Ἑρέται ἔλαβον ἀπειράκις ἀφορμὴν, ὡς Πλημμελοδίκαι Σύμβουλοι καὶ Πρόεδροι συνέδρων, νὰ ἐκτιμήσωσι.

Τοιαῦται ἀποφάσεις, καθιστῶσι πρὸς τὰς ἄλλας προβληματικὴν τὴν ἀκίνητον ἰδιοκτησίαν, καὶ ἐνδεικνύουν δυσπιστίαν εἰς τὴν διὰ δηλώσεων ἀποκτηθεῖσαν, ἀπελπίζουσι δὲ καὶ τὸν πολῖτην ὅστις ἐδήλωσεν γῆν ἀπὸ Τουρκοκρατίας ἀκάτοχον καὶ ἀκαλλιεργητον, ἢ ἀνευ δικαιοῦματος αὐθαρέτως κατέλαβον ἄλλοι διὰ νὰ κερδοσκοπήσωσιν, ἐπλήρωσε καὶ θὰ πληρώῃ δόσεις ἐπὶ 26 ἔτη, οἱ δὲ κ. κ. Δικασταί ἀφοῦ ἀνευρύλλησαν τὴν δικογραφίαν αὐτὴν ἐπανειλημένως, μετὰ δεκαετῆ δικαστικῶν ἀγῶνῶν καὶ μετὰ πόσας δικαστικὰς δαπάνας, εὔρον ὡς δίκαιον νὰ πληρώσῃ ὁ δηλώσας τὴν ἀξίαν τοῦ ἀγροῦ πρὸς τὸ Διμόσιον ἐπὶ 26 ἔτη, χωρὶς νὰ ἔχῃ τὴν ἐλπίδα νὰ λάβῃ τὴν ἰδιοκτησίαν του οὐδέποτε νὰ κατέχῃ δὲ καὶ νὰ καρποῦται αὐτὴν παράνομος κάτοχος ἀνευ φόβου νὰ τὴν στερηθῇ τοῦτο διορίζεται ἀπονομὴ δικαιοσύνης. Δ.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἐπὶ ἡμέρας αἱ Ἀπόκρηφ ἀψησῶλησαν ζωηρότερον τὴν κοινωνίαν τῶν Ἀθηνῶν, ἢ δὲ πολιτικῆ, ἢ παρέχουσα συνήθη τροφὴν εἰς τὴν πολυπραγμοσύνην τοῦ κοινού, ἕκαμε τόπον εἰς τὰς διασκαδάσεις τῶν ἡμερῶν τούτων οὔτε αἱ ἡμέραι αὐταὶ ὑπῆρξαν ἀγονοὶ εἰς πολιτικὰ συμβᾶντα ἄξια προσοχῆς. Ἡδὴ μὲ τὴν Μεγάλαν τεσσαρακοστήν ἀναμένεται ἡ ἐναρξίς τῶν ἐργασιῶν τῆς βουλῆς καὶ ἡ γνωριμία τοῦ νέου αὐτῆς τύπου λέγοντες νέον αὐτῆς τύπον ἐννοοῦμεν τὴν ἐκ τῆς ὀλιγότητος τῶν βουλευτῶν φυσιογνωμίαν τῆς νέας βουλῆς.

Μετ' ἀνυπομονησίας ἀναμένεται ἡ ἐναρξίς τῆς βουλῆς διὰ νὰ γνωρίσῃ τὸ κοινὸν ἕαν εἶναι ἀληθῆς ἢ εἰδικῆς ἢ ῥηθῆναι πρὸς τινος εἰς τὴν δημοσότητα, ὅτι δηλονότι ἡ Κυβέρνησις θὰ ὑποβάλλῃ εἰς τὴν βουλὴν τὰ ἑαυτῆς φορολογικὰ νομοσχέδια τροποποιημένα ἐπὶ τὸ ἡπιώτερον. Δυναμέθα νὰ εἴπωμεν ὅτι ἕαν τοῦτο εἶναι ἀληθῆς ἢ κυβερνήσις θὰ στηριχθῇ πλειότερον εἰς τὴν κοινὴν συνείδησιν οὔδ' ἐπρέπει νὰ πιστεῦσωμεν οἱ σήμερον κυβερνῶντες ἡμᾶς ὅτι, διότι οἱ πλειότεροι βουλευταὶ ἀνεδείχθησαν ἐκ τῶν φίλων των ὅτι καὶ ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς στέργει ἀπολύτως καὶ ἀποδέχεται ἀνεπιφυλάκτως τὸ οἰκονομικὸν πρόγραμμα τοῦ Ἰπουργείου. Τοιαύτη γνησία ἀντιπροσωπεία οὐδέποτε καταρτίζεται παρ' ἡμῖν. Ὁ λαὸς ἀπέστειλεν ἀντιπροσώπους ἐκ τῶν φίλων τῆς Κυβερνήσεως, διότι δὲν εἶχεν ἐνώπιον αὐτοῦ δύο διακεκριμένα καὶ ἀντίθετα οἰκονομικὰ συστήματα διὰ νὰ ἐκλέξῃ μετὰξὺ αὐτῶν ἀλλὰ καὶ ἂν εἶχε τοιαῦτα πάλιν δὲν ἤθελεν ἀκολουθήσῃ ἐν τῇ φεφορρίᾳ τὰς ἰδέας του περὶ φορολογίας καὶ τοῦ βάρους αὐτῆς, διότι τὴν ψῆφον του δίδουσι συνήθως ἄλλαι ἰδέαι, ἄλλαι ἐμπνεύσεις καὶ ἄλλαι περιστάσεις. Νομίζομεν ὅτι πρῶτοι οἱ βουλευταί, οἱ ἀγωνισθέντες κατὰ τὴν τελευταίαν ἐκλογὴν ὑπὸ τὴν σημαίαν τοῦ σήμερον κυβερνῶντος ἡμᾶς κόμματος καὶ ἐπικρατήσαντες, θὰ εἴπωσι τῇ Κυβερνήσει ὅτι ὁ λαὸς ἀποστέρει τὴν βερεῖαν φορολογίαν ὡς δυσανάλογον πρὸς τὰς οἰκονομικὰς αὐτοῦ δυνάμεις. Ἐλπίζομεν δὲ τὸ καθῆκον τοῦτο θὰ ἐπιτελέσωσιν οἱ βουλευταί, ἔστω καὶ ἰδιαιτέρως, ἐλ-

πιζομεν προσέτι ότι και η Κυβέρνησις θά εκτιμήση την αξίαν της τοιαύτης διαθεδιαύσεως.

— Ήν σχέσις προς όσα εν κυρίω άρθρῳ ἀναγράφουσι περί παρακώμου όπλοφορίας και των εξ αὐτῆς προερχομένων φόρων, μετά λύπης σημειούμεν ὅτι ὁ ἡμέτερος Νομὸς Ἀχαΐκῆς κατέχει τὴν δευτέραν θέσιν ἐν τῇ βαθμίδι τῆς ἐγκληματοκότητος, κατὰ τὸν ἐπίσημον στατιστικὸν πίνακα τῶν ἐτῶν 1884 και 1885. Τὴν ἀνωτάτην κατέχει ὁ Νομὸς Μεσσηνίας 3.0x εἰς φόνο; ἀναλογεῖ ἐπὶ 1000 κατοίκων, κατόπιν ἐργεῖται ὁ ἡμέτερος 2.5x εἰς φόνο; ἀναλογεῖ ἐπὶ 2,750 κατοίκων, τελευταίη δὲ ὁ τῆς Ἀργεῖς και τῶν Κυκλάδων εἰς ἐκεῖνον μὲν εἰς φόνο; ἐπὶ 10,900 κατοίκων, εἰς τούτον δὲ ἐπὶ 9,000. Ἐντοῦτοις ἐν Γαλλίᾳ εἰς φόνο; ἀναλογεῖ ἐπὶ 30,000 κατοίκων. Καὶ ταῦτα μὲν τὰ ἐξαγομενα παρέχει ἡ στατιστικὴ τοῦ 1884, ἀλλὰ και ἡ τοῦ ἐπομένου δὲν εἶναι διόλου ἐνθαρρυντικὴ δι' ἡμᾶς. Καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο νόμο; Μεσσηνίας κατέχει τὴν πρώτην θέσιν, εἰς φόνο; ἐπὶ 2,400 κατοίκων τὴν δευτέραν και καὶ πάλιν ὁ ἡμέτερος, εἰς φόνο; ἐπὶ 2,600 κατοίκων; ἀλλὰ τὴν κατωτάτην κατέχει κατ' αὐτὸ ὁ τῶν Κυκλάδων νομὸς 3.0x εἰς φόνο; ἀναλογεῖ ἐπὶ 9,000 κατοίκων. Ἡ ὑψηλὴ αὕτη θέσις τοῦ ἡμετέρου Νομοῦ ἐν τῇ βαθμίδι τῆς ἐγκληματοκότητος δὲν περιποιεῖ ἡμῖν πολλὴν τιμὴν, οὐδὲ μαρτυρεῖ περί τῆς ἡμετέρας τῶν ἡθῶν μας και τοῦτο δὲν νὰ ἐμφανίσῃ τὴν προσοχὴν ὄλων.

— Πόσον ἐνταῦθα ἡ χρεῖσις τῶν ὄπλων εἶναι πρόχειρος ἀπέδειξαν οἱ πυκνοὶ πυροβολισμοὶ οἵτινες ἠκούοντο ἐξ ὄλων τῶν σημείων τῆς πόλεως κατὰ τὰς νύκτας τῶν ἀπόκρων. Εἰς τὸ πρόγραμμα τῶν νυκτερινῶν διασκεδάσεων και τῶν κοινῶν ἐστιασέων φέτος συμπεριελθρήσαν και οἱ πυροβολισμοὶ οἷτοι δὲ μέγχις πρώτης ἡ νυκτερινῆς ἡσυχίας τῶν κατοίκων διαρκῶς διαταράσσεται ὑπ' αὐτῶν και ἐνόμιζέ τις ὅτι μεταξὺ τῶν ἀπόκρων και τοῦ πάγχα δὲν ἐμεσοδόθησεν ἡ τεσσαρακοσὴ καταργηθεῖσα. Τὸ ἄθλιον τοῦτο ἐθιμον, ὅπερ δὲν εἶναι παλαιόν, ἀλλὰ νεώτερον προῖον τῆς Ἀστυνομικῆς ἀνοχῆς, ἐμποεῖ λυπηρὰν ἐντύπωσιν εἰς τοὺς παρεπιδημούντας ξένους, τινὲς τῶν ὁποίων μετ' ἐκπλήξεως ἐκ μόνον περιούτου ἡμῖν λόγον.

— Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐτελέσθη ἐνταῦθα ὁ πρῶτος πολιτικὸς γάμος μεταξὺ Ἰταλῶν ὑπαικόων ἐγκατεστημένων ἐνταῦθα, ἐνώπιον τοῦ κ. Προξένου τῆς Ἰταλίας. Τὸ γεγονός τοῦτο ἐπαυγυρίσθη ἐξαιρετικῶς ὑπὸ τῶν παρ' ἡμῖν ἐγκαταστημένων Ἰταλῶν οἷτινες μετά λύπης ἐβλεπόν μεχρὶ τοῦδε τοῦ ἐνταῦθα συμπατριώτας τῶν συνάπτωντας τοὺς ἑαυτῶν γάμους μόνον ἐκκλησιαστικῶς και παραμελούντας τελείως τὰς διατάξεις τοῦ Ἀστυκῶ Κώδικος αὐτῶν, ἀναγνωρίζοντες τὸ κύριο τοῦ γάμου μόνον ὅπταν τελεσθῇ κατ' αὐτάς. Διὰ τοῦτο ὁ πρῶτος τελεσθεὶς κατὰ τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν γάμος τοῦ ὀπτικῶ κ. Ρογάτη μετὰ τινος συμπολίτιδος αὐτοῦ, ἐνώπιον τοῦ παρ' ἡμῖν κ. Προξένου τῆς Ἰταλίας, ἐκπληρῶντος χρεῖς Διμάρχου και Διζιάρχου, ἐθεωρήθη παρὰ τῶν ἐνταῦθα πατριωτῶν Ἰταλῶν οἷτιον γεγονός και ἐχαιρετήθη εὐφροσύνως. Κατὰ τὸν γάμον τοῦτον παρέστησαν πολλοὶ Ἰταλοὶ, ἡ παρ' ἡμῖν Ἑλληνικὴ Ἀλληλοβοηθητικὴ Ἑταιρεία ἐν σώματι και τινες ἐκ τῶν ἡμετέρων κληθέντες. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς συναθροίσεως ταύτης ὁ Προξένος τῆς Ἰταλίας κ. Κομπάνις Δε Μπρισανιῶ ἀπεθύησεν ὄρασιότατην προσοχὴν πρὸς αὐτὴν διέκρινε σαφῶς τὰ δικαιώματα τῆς πολιτείας και τῆς ἐκκλησίας και χωρὶς ν' ἀφρησθητῆται τὰ τῆς ἐκκλησίας ὑπερήσπισε τὰ τῆς πολιτείας, κατέδειξε τὴν ἀνάγκην τῆς πρὸς τοὺς νόμο; τῆς πατρίδος ὑπακοῆς, ἐξῆρε τὴν τῶν νόμων τούτων προσοχίαν ἥτις παρακολουθεῖ τὸ ἄτομον εἴτε ἐν τῇ πατρίδι εἴτε ἐκτὸς αὐτῆς, ἀπὸ τῆς κοιτίδος μεχρὶ τοῦ τάφου και κατέληξεν, ἐν μέσῳ γενικῆς συγκινήσεως, εὐχηλαίς τὰ βέλτεστα ὑπὲρ τῆς Ἰταλίας και τῶν τέκνων τῆς.

— Ως ἀνηγγέλμεν ἤδη ὁ δραματικὸς θίασος

ὅστις ἦλθεν ἐνταῦθα ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ δώσῃ παρὰ παραστάσεων κατὰ τὴν ἀρτί ἀρχαίμενην Τεσσαρακοστήν ἐν τῷ ἡμετέρῳ δημοτ. θεάτρῳ Ἐλλήνων ἀρχαίται τῶν παραστάσεων τοῦ αὐτοῦ, Σάββατον διὰ τοῦ δράματος αἰθῶ-Δεκανεύς. Ἐρχομεν ὑπ' ὄψιν ἡμῶν τὸ δραματολόγιον τοῦ θιάσου τούτου και εὐρίσκομεν ἐν αὐτῷ δραματικὰ ἔργα ἐκ τῶν καλλίστων, πρὸς δὲ και τὸν ἐλεγχον τῶν προσώπων και ἀπαντῶμεν ὀνόματα ἑλλήνων καλλιτεχνῶν ἐκ τῶν διακρινόμενων μεταξὺ τῶν συναδέλφων τῶν ὡς τὸ τῆς κ. Π. Βονασέρκ, τοῦ κ. Ἀντωνίου Τασσόγλου κλπ. Ἐπιζόμεν ὅθεν ὅτι ὁ θίασος οἷτος θέλει εὐαρεστήσει τὸ κοινὸν και θέλει ὑποστηριχθεῖ παρ' αὐτοῦ.

— Εἶναι μάταιον νὰ ἐριστῶμεν τὴν προσοχὴν τῶν τοπικῶν ἀρχῶν ἐπὶ τῶν κακῶς παρ' ἡμῖν και μένων ἡ γενόμενων, διότι οὐδεμία ἐξ αὐτῶν εἶναι διατεθειμένη ν' ἀκούσῃ και ἐνεργήσῃ, ἀλλ' ἐντοῦτοι δὲν πρέπει, ἐπειδὴ ἐκείνη παραλείπουσι τὸ ἑαυτῶν καθήκον νὰ παραλείπωμεν και ἡμεῖς τὸ ἰδικὸν μας. Μεταξὺ τῶν ἄλλων παρατηρουμένων ἐνταῦθα κακῶν, παρατηρεῖται και τοῦτο ἡ ἀσέβεια ὀηλονότι τῶν ἀτόμων πρὸς τὰ πράγματα τῆς κοινῆς χρήσεως, αἶον ἑδῶν, δημοτικῶν καταστημάτων και τῶν παρομοίων. Σήμερον θὰ ὑπομνήσωμεν μόνον τὴν περὶ τὰς ἀγροτικὰς ἐδῶν ἀσέβειαν τῶν ἀτόμων και τὴν σχετικὴν ἀδιαφορίαν τῶν ἀρχῶν. Ὡς γνωστὸν, ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν ἡ ἀνοίγωμεν νέαν τινὰ ἐδῶν, ἡ ἐπισυναζώμεν και καθιστῶμεν ἀμαξήτην ἄλλην προῦπάρχουσαν και διὰ τὰ ἔργα ταῦτα ἄτινα διευκολύνουσι τὴν συγκοινωνίαν, και τὴν μεταφορὰν τῶν προϊόντων και ὑπεριμῶσι τὴν ἀγροικὴν κτῆσιν ἐξοδεύομεν ἀφείδως ἀλλ' ὅλη ἡ φροντίς ἡμῶν περὶ τῶν ἐδῶν τούτων ἔργων περιορίζεται μεχρὶ τοῦτου τοῦ σημείου. Ἄμα περατώσωμεν μίαν ὁδὸν μήτε φροντίζομεν πλέον περὶ αὐτῆς, μήτε κλῶν βλέμμα ῥίπτομεν ἐπ' αὐτῆς. Τὴν παραδίδομεν εἰς τὴν χρεῖσιν τοῦ κοινῶ και εἰς τὸν βανδαλισμὸν τοῦ διὰ τῆς ἀδιαφορίας μας δὲ διδάσκομεν ὄλους ὅτι ἡ ἐδῶς εἶναι πρᾶγμα κἀνεὸς, ἐφ' οὗ δύναται τις γὰ κλῆμν, ὅτι θέλει. Διὰ τοῦτο βλέπομεν ἐκείνη μὲν τὴν ὁδὸν τεμνομένην εἰς δύο διὰ χάνδακας διὰ νὰ διοχετευθῇ τὸ ὕδωρ ἀπὸ τῆς μιᾶς πλευρᾶς εἰς τὴν ἑτέραν και οὐδεμίαν ἀρχὴν βλέπομεν ζητεῖσαν λόγον τῆς καταστροφῆς τὴν ἄλλην ὁδὸν βλέπομεν ἀποθήκην παντὸς ἐκ τῶν παρ' αὐτὴν κτημάτων ἀπορριπτομένων πραγμάτων, λίθων κτλ. τὴν ἄλλην στενομένην ἀσθιρέτως ἐπὶ ἐκείνης σωρὸς ἀκαθαρσιῶν πρὸς λίπανσιν προσωριμῶν, ἐπὶ τῆς ἄλλης ἐξορύττουσι τοὺς λίθους τῶν γερῶν, ἐπὶ ἄλλης ῥίπτουσι τὰ πλεονάζοντα ὕδατα και τὴν μεταβάλλουσιν εἰς κοίτην χεμάρρου. Ὅλα δύνασθε νὰ τὰ ἔδῃτε ἐπὶ τῶν ἐδῶν, πλὴν τῆς προσοσίας τῶν ἐκ μέρους τῶν ἀρχῶν. Τότε πρὸς τί τὰς κατασκευάζομεν; πρὸς τί διακινῶμεν δι' αὐτάς και πολλάκις τοῖς δίδομεν τὰ ὀνόματα τῶν Δημάρχων ἡμῶν πρὸς δόξαν τῶν; Πρὸ τινῶν ἐτῶν, πρὸ ὅ νομιζομεν, ὄρασιότατη ἠνοιχθῆ ἐδῶς ἀμαξήτη ἐνοῦσα τὴν ὁδὸν τὴν ἀγούσαν εἰς τὴν Οἰνοποιίαν «Ἀχαΐα» πρὸς τὴν ὁδὸν Καλαβρύτων διὰ τοῦ χωριῶλου Βελιζίου πρὸ τινος καιοῦ ἡ ὁδὸς αὕτη εἶναι ἀχρηστος διὰ τὴν δι' ἀμαξῶν συγκοινωνίαν δὲν γνωρίζομεν τίνος ἰδιοκτητῆς ἔκαμον παρ' αὐτὴν φυτείας, ὄλους δὲ τοὺς λίθους οὗς ἐξήγαγον τοὺς ἔρριψαν ἐπ' αὐτῆς ἐν σωρῷ ἀδιασπάστῳ ἐπὶ τετρακοσίων μέτρων; ἔκαμον δηλ. 3x ἐπιμήκη ἀρμ α κ ν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ δι' οὗ ἡ συγκοινωνία διεκόπη. Τοῦτο δὲν εἶναι τὸ μόνον κατὰ τῶν ἐδῶν ἀνοσιούργημα; τὸ ἀναφέραμεν μόνον ὡς παραδείγμα. Λοιπὸν ὀλίγη προσοχὴ ἐπὶ τῶν ἐδῶν.

— Ὁ Ἰεροκλήρ κ. Ἠλίας Βλαχόπουλος ὀμιλήσῃ τὴν προσοχὴ Κυριακὴν εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Ἀδρόου.

— Τὸ ἐνταῦθα ἰδρυθὲν Ἀἰρετικὸν ταμεῖον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Πατρῶν και Ἠλίας οἷτινες τὴν ἰδρυσιν και τοὺς κραιωτέρους ὄρους ἐγνωρίσαμεν τῷ κοινῷ, διὰ τοῦ προηγουμένου ἡμῶν φύλλου, ἤρξατο ἤδη νὰ λειτουργοῦν ὑπὸ τὴν

προεδρίαν και τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιερέως κυρ. Δαμασκηνοῦ. Ἐνεγράφησαν ἤδη μέτοχοι αὐτοῦ πολλοὶ τῶν ἐφημερίων τῆς πόλεως, ἀπεστάλησαν δὲ ὀδηγίαι και εἰς τὰς ἐκτὸς τῆς πόλεως ἐφημερίδας περὶ ἐγγραφῆς τῶν κατὰ τόπους ἰσρέων ὡς και ἐγκύκλια γράμματα πρὸς τὰ δημοτικὰ συμβούλια τῶν κατὰ τὴν ἡμετέραν Ἀρχιεπισκοπὴν δήμων και τὰ ἐκκλησιαστικὰ συμβούλια τῶν ἐν αὐτοῖς ναῶν, δι' ὧν ἀναγγέλλεται ἡ ἰδρυσιν τοῦ Ἀἰρετικοῦ Ταμεῖου ἐπιστάται ἡ προσοχὴ αὐτῶν ἐπὶ τῆς ὀφελιμότητος τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ και ὑποδεικνύεται ὅτι τόσον οἱ δήμοι ὅσον και τὰ ἐκκλησιαστικὰ συμβούλια καθήκον, ἔχουσι νὰ συντελέσωσι εἰς ὑποστήριξιν του. Τὸ διοικητικὸν συμβούλιον τοῦ ταμεῖου τούτου ὄρισεν ἐκ τῶν μελῶν αὐτοῦ τὸν μὲν κ. Παναγ. Τζαπραζλῆν χαρτοφύλακα, ταμίαν, τὸν δὲ κ. Γεώργ. Σιγαλὸν, οἰκονόμον Γραμματεῖα.

Τὸ προσεχὲς Σάββατον 21 τρέχ. και ὄραν 9ην π.μ. τελοῦμεν ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ προσφιλεστάτου ἡμῶν συζύγου και πατρός ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ παρακαλοῦμεν ὅθεν τοὺς συγγενεῖς και φίλους ἑνεαρεστοῦμεν προσέλωσι και ἐνώτωσι μεθ' ἡμῶν τὰς πρὸς τὸν Ὑψιστον δεήσεις τῶν.

Ἡ οἰκογένεια

ΚΑΛΑΜΟΓΔΑΡΤΟΥ.

(Ἡ παρούσα θεωρηθῆτω και ὡς ἰδιαιτ. πρόσκλησις).

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ

Ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1/ ε. ε. ἀποφάσεως τοῦ Ἐμποροδικείου Πατρῶν.

Διὰ τὰ αὐτὰ. — Δεχόμενος εἰς τὴν προκειμένην αἴτησιν. — Κηρύσσει εἰς κατάστασιν πτωχεύσεως τὸν ἐνταῦθα ἔμπορον Ἀνδρέαν Οἰκονομῆπουλον. — Ὄρίζει ἡμέραν ἐνάρξεως τῆς πτωχεύσεως του τὴν σήμερον. — Διορίζει προσωρινούς συνδίκους τῆς πτωχεύσεως ταύτης τοὺς Γεώργ. Ἀλεξόπουλον και Βασίλ. Σατολιάν και εισηγητὴν τὸν ἔμπορικὸν Γεώργ. Κοζάκον. — Διατάσσει νὰ βληθῇ ὁ πτωχεύσας εἰς τὰς διὰ χρεῖς φυλακὰς και τὸν ἀρμόδιον Εἰρηνοδίκην νὰ θέσῃ σφραγίδας εἰς τὰ παρὰ τοῦ νόμου ὀριζόμενα μέρη. — Διατάσσει ὅπως συνέλθωσιν οἱ δανεισταὶ πρὸς ἐκλογὴν τῶν ὀριστικῶν συνδίκων τὴν πρώτην Κυριακὴν και ὄραν 11 π.μ. μεθ' ἡμέρας δεκαπέντε ἀπὸ σήμερον και τὴν δημοσίευσιν τῆς παρουσίας διὰ τῆς ἐνταῦθα ἐκδομένης ἐφημερίδος ὁ φορολογούμενος καὶ διὰ τῆς ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐπιβάλλει τὰ ἐξοδα και τέλη εἰς βάρος τῆς πτωχεύσεως.

Ἀπεφασίσθη, ἐγένετο και ἐδημοσιεύθη ἐν Πάτραις τὴν 12 Φεβρουαρίου 1887.

Ὁ Πρόεδρος

Α. Νικολαΐδης

Ὁ ὑπογραμματεὺς

Α. Βενετάντης.

Ἀκριβὲς ἀντίγραφον

Πάτρας αὐθημερόν

Ὁ ὑπογραμματεὺς

Α. Βενετάντης

Εἰδοποιεῖται τὸ κοινὸν τῆς πόλεως Πατρῶν, ὅτι γὰ λ α γνήσιον, ἀνόθευτον ἀπὸ τὸν μαστὸν ἀγελάδος, πωλεῖται καθ' ὄλην τὴν ἡμέραν πρὸς δραχμὴν μίαν τὴν ὁκτῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ μου κειμένη ἐν τῇ θέσει ὀπισθεν τοῦ κεντρικοῦ ἐνταῦθα ἀτμομηχανικοῦ Καταστήματος τοῦ κ. Βασιλείου Καραμπέλα και ἀπέαντι τῆς οἰκίας τοῦ κ. Γεωργίου Καρακίττου φαρμακοποιοῦ. Ἐπὶ τῇ παρουσιαζομένη αὐτῇ εὐκαιρίᾳ προσελθέτωσαν οἱ ἔχοντες ἀνάγκην προμηθεῖας ἀνοθεύτου και γνήσιου γάλακτος, ἐπὶ τιμῇ συμφερούσῃ.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΔΗΣ.